

Sygn. akt I C 1297/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Izabela Kosińska – Szota

Protokolant Lucyna Kazimierzuk

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2014 r. w Kłodzku na rozprawie

sprawy z powództwa S. Ż.

przeciwko(...)S.A. siedzibą w S.

o zapłatę 10 118,50 zł

I zasądza od strony pozwanej (...) S.A. siedzibą w S. na rzecz powódki S. Ż. kwotę 10 118,50 zł (dziesięć tysięcy sto osiemnaście zł 50/100) z ustawowymi odsetkami od kwoty 5 500 zł od dnia 22 lutego 2013 r., od kwoty 200 zł od dnia 2 lutego 2013 r., od kwoty 200 zł od dnia 18 marca 2013 r., od kwoty 218,50 zł od dnia 7 października 2013 r. i od kwoty 4 000 zł od dnia 9 października 2014 r.;

II oddala dalej idące powództwo;

III zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 590 (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt) zł tytułem kosztów procesu;

IV nakazuje uiścić stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 359,24 zł (trzysta pięćdziesiąt dziewięć zł 24/100) tytułem brakujących kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 1297/13

UZASADNIENIE

Powódka S. Ż. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 6 118,50 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 5 500 zł od dnia 22 lutego 2013 r., od kwoty 200 zł od dnia 2 lutego 2013 r., od kwoty 200 zł od dnia 18 marca 2013 r. i od kwoty 218,50 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 31 października 2012 r. uczestniczyła w zderzeniu dwóch pojazdów, w którym doznała obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania części odcinka lędźwiowego kręgosłupa i miednicy. Wskazała, że w dniu 2 listopada 2012 r. była konsultowana przez ortopedę, gdyż odczuwała silne bóle i zwroty głowy, ból kręgosłupa, szумы w uszach, a nadto drętwienie palców obu dłoni oraz zaburzenia snu i koncentracji, który zalecił jej kołnierz szyjny na okres 2 – 3 tygodni, rehabilitację oraz leki przeciwbólowe. Podała, że była również konsultowana przez neurologa, który stwierdził zespół bólowy kręgosłupa szyjnego oraz L-S korzeniowy pourazowy. Wskazała, że w okresie od 16 do 29 stycznia 2013 r. odbyła zabiegi rehabilitacyjne, które przyniosły okresowe zmniejszenie dolegliwości, jednak po pewnym czasie ponownie zaczęły narastać i być dokuczliwe. Powódka podała, że w maju 2013 r. otrzymała skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne na kręgosłup L-S, które odbyła w okresie

od 13 maja do 24 maja 2013 r., a następnie od 11 czerwca 2013 r. do 24 czerwca 2013 r. odbyła trzecią serię zabiegów fizjoterapeutycznych na kręgosłup L- S, celem zmniejszenia dolegliwości bólowych, przy czym na zabiegi do D. dojeżdżała komunikacją autobusową, co było dodatkową uciążliwością. Wskazała, że przed wypadkiem nie chorowała, ani nie wymagała leczenia specjalistycznego. W następstwie wypadku i doznanych urazów odczuwała ból karku i ograniczenie ruchomości, ból i zawroty głowy oraz drętwienie palców rąk. Powyższe dolegliwości wywoływały u niej poczucie dyskomfortu fizycznego i psychicznego. Powódka wskazała, że zgłosiła szkodę stronie pozwanej, która pismem z 3 stycznia 2013 r. poinformowała powódkę o przyznaniu zadośćuczynienia w wysokości 2 000 zł oraz 30 zł za zakup kołnierza ortopedycznego. Ostatecznie do dnia wytoczenia powództwa strona pozwana wypłaciła powódce kwotę 4 500 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 222,33 zł kosztów dojazdów do placówek medycznych. Wskazała, że na żądanie pozwu składa się roszczenie o zadośćuczynienie w kwocie 5 500 zł, zwrot kosztów leczenia w kwocie 600 zł oraz zwrot kosztów dojazdu do lekarza w kwocie 18,50 zł.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Zdaniem strony pozwanej roszczenie powódki jest nieuzasadnione i nieudowodnione w zakresie jego wysokości i skutków jakich rzekomo doznała w kolizji drogowej. Wskazała, że wypłacona kwota zadośćuczynienia została ustalona zasadnie w oparciu o ubogą dokumentację leczenia, przebieg leczenia, trwałych następstw wypadku i ich konsekwencji. Strona pozwana podała, że w dokumentacji nie potwierdzono zaburzeń neurologicznych, a nadto, że leczenie prywatne było jedynym możliwym do przeprowadzenia, bowiem powódka nie wykazała, że w tym okresie leczenie refundowane z NFZ było niemożliwe, a oczekiwanie na wizytę wydłużone. Tym samym powódka nie wykazała, zasadności poniesionych kosztów leczenia oraz konsultacji medycznych. Ponadto do chwili obecnej nie udowodniono zarówno potrzeby rehabilitowania, jak również jej zakończenia.

Pismem z dnia 7 października 2014 r. powódka rozszerzyła powództwo i wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 10 118,50 zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 5 500 zł od dnia 22 lutego 2013 r., od kwoty 200 zł od dnia 2 lutego 2013 r., od kwoty 4 000 zł od dnia 18 marca 2013 r., od kwoty 200 zł od dnia 18 marca 2013 r. i od kwoty 218,50 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i zwrotu kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę w dniu 19 grudnia 2013 r. W uzasadnieniu podała, że zadośćuczynienie w kwocie 14 000 zł (uwzględniając wcześniej wypłacone zadośćuczynienie) jest odpowiednią rekompensatą za krzywdę której doznała, a także uwzględnia wszelkie następstwa doznanego rozstroju oraz doznany uszczerbek.

W piśmie z dnia 14 października 2014 r. strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko, także co do rozszerzonego powództwa. Wskazała, że żądana kwota zadośćuczynienia jest rażąco wygórowana. Podała, że z dokumentacji medycznej wynika, że powódka zmagą się z samoistną chorobą zwyrodnieniową, a ustalony przez biegłych uszczerbek na zdrowiu w wysokości 8 % jest wyłącznie uszczerbkiem długotrwałym, a zatem przemijającym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 października 2012 r. w P., kierujący pojazdem marki F. (...), nr rej. (...) nie udzielił pierwszeństwa przejazdu, kierującemu pojazdem marki H. (...), nr rej. (...), czym doprowadził do bocznego zderzenia pojazdów. W wyniku powyższego zdarzenia poszkodowana została powódka, będąca pasażerem pojazdu marki H. (...).

Dowód: - notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym z 28.11.2012 r. – k. 9

Pojazd sprawcy wypadku w chwili zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej (...) S.A. w S..

Okoliczności bezsporne

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka nie była hospitalizowana, jednakże z uwagi na odczuwane dolegliwości bólowe głowy, karku i kręgosłupa tego samego dnia udała się na Szpitalny Oddział Ratunkowy Specjalistycznego Centrum

Medycznego w P., gdzie po przeprowadzonych badaniach, w tym rtg, stwierdzono skręcenie i naderwanie odcinka lędźwiowego kręgosłupa i miednicy. Powódce zalecono kontrolę w POZ.

Dowód: - karta informacyjna leczenia szpitalnego z 31.10.2012 r. – k. 11

Z uwagi na utrzymujące się dolegliwości bólowe kręgosłupa, głowy, klatki piersiowej, bóle całej kolumny kręgosłupowej, jak również drętwienie palców obu dłoni, szумы w uszach oraz nudności, powódka w dniu 2 listopada 2012 r. była badana przez ortopedę, który w badaniu fizykalnym stwierdził dodatni objaw szczytowy, napięcie mięśni przykręgosłupowych wzdłuż całej kolumny kręgosłupowej z deficytem gibkości i ruchomości. Ponadto stwierdził tkliwość klatki piersiowej ze spłyceniem wentylacji. Powódce zalecono utrzymanie kołnierza ortopedycznego przez okres 2 – 3 tygodni, rehabilitację, stosowne leki oraz zalecono konsultację neurologiczną i psychologiczną. W dniu 8 listopada 2012 r. powódka była konsultowana przez specjalistę neurologa, który stwierdził zespół bólowy korzeniowy C i L - S pourazowy oraz stłuczenie miednicy. Powódce zalecono fizykoterapię oraz dalsze utrzymanie kołnierza szyjnego przez trzy tygodnie. W okresie od 16 do 29 stycznia 2013 r. powódka odbyła zabiegi rehabilitacyjne (prądy tens, solux, jonoforeza) w Centrum Medycznym (...) w D.. Powyższą rehabilitację odbyła w formie prywatnej z uwagi na odległe terminy zabiegów wykonywanych w ramach NFZ. Kolejne zabiegi powódka odbyła w okresie od 13 maja 2013 r. do 24 maja 2013 r., a następnie od 11 czerwca 2013 r. do 24 czerwca 2013 r. W związku z nasilonymi dolegliwościami bólowymi kręgosłupa odcinka L – S, jak również drętwieniem palców rąk, bólami i zawrotami głowy, powódka w dniu 16 maja 2013 r. powódka była konsultowana przez ortopedę, który stwierdził bólowe ograniczenie ruchomości kręgosłupa odcinka L- S oraz wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych. Powódce zalecono wykonanie badania MR kręgosłupa szyjnego oraz skierowano do poradni neurochirurgicznej. W dniu 25 maja 2013 r. powódka była badana przez specjalistę neurochirurga, który stwierdził pourazowy zespół bólowy odcinka szyjnego i lędźwiowego. Powódce zalecił rehabilitację oraz dalsze leczenie specjalistyczne. Powyższą konsultację powódka odbyła w formie prywatnej z uwagi, że Centrum Medyczne (...)w K.nie posiada umowy z NFZ w zakresie neurochirurgii. W dniu 20 lipca 2013 r. powódka ponownie była konsultowana przez ortopedę, który skierował ją na dalsze leczenie specjalistyczne oraz zabiegi fizjoterapeutyczne, w tym pole magnetyczne, krioterapię, laser, a których datę rozpoczęcia wyznaczono na 16 październik 2013 r.

Dowód:

- konsultacja ortopedyczna z 02.11.2012 r. – k. 12
- konsultacja neurologiczna z 08.11.2012 r. – k. 13
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z 14.01.2013 r. – k. 15, 18, 24
- zaświadczenie z 14.06.2013 r. – k. 16
- historia zdrowia i choroby pacjenta z 16.05.2013 r. – k. 19
- skierowanie do poradni specjalistycznej z 16.05.2013 r. – k. 20
- zaświadczenie lekarskie z 25.05.2013 r. – k. 21
- informacja z 13.06.2013 r. – k. 23
- faktura nr (...)z 25.05.2013 r. – k. 22
- zaświadczenie lekarskie z 20.07.2013 r. – k. 25
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne - k. 26

Powódka zgłosiła szkodę stronie pozwanej. Pismem z dnia 3 stycznia 2013 r. strona pozwana poinformowała powódkę o przyznaniu jej kwoty 2 000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwoty 30 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Pismem z

dnia 16 lipca 2013 r. strona pozwana poinformowała powódkę o przyznaniu kwoty 4 500 zł tytułem zadośćuczynienia, 30 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia i 222,33 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych, przy czym poinformowała, że na rzecz powódki wypłacono łącznie kwotę 2 083,92 zł tytułem zadośćuczynienia, zatem do dopłaty pozostaje kwota 2 668,41 zł.

Dowód:

- zgłoszenie szkody z 20.12.2012 r. – k. 29

- pismo z 03.01.2013 r. – k. 30

- pismo z 11.02.2013 r. – k. 31

- pismo z 20.02.2013 r. – k. 32

- pismo z 22.02.2013 r. – k. 33 – 35

- pismo z 26.06.2013 r. – k. 36

- pismo z 16.07.2013 r. – k. 37

W wypadku z dnia 31 października 2012 r. powódka doznała urazu kręgosłupa, z zespołem bólowym szyjnym pourazowym, z ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo – ramieniową obustronną oraz urazu odcinka piersiowo – lędźwiowego kręgosłupa z zespołem bólowym piersiowo – lędźwiowym, z ograniczeniem ruchomości, a nadto zespół nerwicy psychosomatyczny. U powódki przeciwwskazaniami są prace wysiłkowe, fizyczne, prace obciążające kręgosłup, prace przy maszynach w ruchu, na wysokości oraz długotrwała jazda samochodem. Powódka wymaga kontynuacji leczenia zachowawczo – objawowego neurologicznego oraz leczenia rehabilitacyjnego.

Konsultacje lekarskie i zabiegi rehabilitacyjne udokumentowane rachunkami z 2013 r. były uzasadnione z punktu widzenia medycznego i pozostają w związku z wypadkiem z dnia 31 października 2012 r. Rachunki za porady lekarskie i zabiegi rehabilitacyjne z 2014 r. dotyczą leczenia kręgosłupa związanego z samoistnymi zmianami zwyrodnieniowo – dyskopatycznymi i częściowej komponenty urazowej. Rachunki psychologa z 2013 r. i 2014 r. dotyczą terapii związanej ze skutkami psychicznymi pourazowymi związanymi z wypadkiem.

Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 3 % w związku z zespołem bólowym szyjnym pourazowym typu cervicalgii, z zaznaczonym ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo – ramieniową obustronną oraz 2% związku z zespołem bólowym piersiowo – lędźwiowym pourazowym typu thoraco – lumbalgii o niewielkim nasileniu.

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii H. A. – k. 91 – 94

Na skutek wypadku z dnia 31 października 2012 r. u powódki wystąpiła najpierw ostra reakcja na stres, a później wystąpiły zaburzenia stresowe pourazowe. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu powódki wynosi 3 %.

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu psychiatrii A. H. - k. 79 – 83

Powódka kontynuuje wizyty u psychologa.

Dowód: - zaświadczenia z dnia 31.01.2013 r. i 17.10.2013 r. – k.63, 64

Przed wypadkiem powódka nie miała problemów ze zdrowiem, nie chorowała. Obecnie nie może dźwigać, czy schylać się, gdyż odczuwa dolegliwości bólowe kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowym. Ograniczenia ruchomości utrudniają powódce jej czynności życia codziennego. Również przy takich czynnościach jak robienie większych zakupów korzysta z pomocy córki. Po wypadku z dnia 31 października 2012 r. u powódki pojawiły się problemy ze snem, stała się nerwowa. Do chwili obecnej odczuwa lęk przed jazdą samochodem. Z uwagi na dolegliwości bólowe

głowy, karku i kręgosłupa w odcinku lędźwiowym powódka była konsultowana przez lekarzy specjalistów. Koszt wizyt prywatnych wyniósł 400 zł. Powódka zażywała środki przeciwbólowe, zakupiła kołnierz ortopedyczny oraz odbyła prywatnie zabiegi rehabilitacyjne, po których chwilowo ustępowały dolegliwości bólowe. Rehabilitacja kosztowała powódkę 200 zł. Na przejazd na wizytę u neurochirurga i z powrotem powódka wydała 18,50 zł.

Dowód:

- zeznania powódki – k. 54
- zeznania świadka W. K. – k. 56
- rachunek(...)- k. 11
- rachunek (...)– k. 13
- faktura VAT (...)– k. 14
- faktura VAT nr (...)– k. 17
- faktura nr (...)– k. 27
- bilety za przejazd z 20.07.2013 r. – k. 28

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo o zapłatę zadośćuczynienia i odszkodowania zasługiwało na uwzględnienie.

Powódka wystąpiła ostatecznie o zapłatę kwoty 10 118,50 zł w tym 9 500 zł tytułem zadośćuczynienia oraz 618,50 zł tytułem odszkodowania.

Bezsporne w sprawie było to, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 31 października 2012 r. w którym brała udział powódka.

Wskazać należy, że przeprowadzone dowody z dokumentacji medycznej, zeznań świadka W. K., rachunków i przesłuchania powódki nie były w istocie w toku procesu przez strony kwestionowane, natomiast strona pozwana uznała, że zarówno pierwotne, jak i rozszerzone żądanie są wygórowane, a także w odpowiedzi na pozew podniosła, że skutki kolizji są nieudowodnione.

W związku ze stanowiskiem strony pozwanej podnoszącej brak udowodnienia skutków kolizji stwierdzić należy, że dowody z dokumentacji medycznej, zeznania świadka i powódki oraz opinie biegłych sądowych w sposób jednoznaczny dowiodły jakie konkretnie skutki były wynikiem kolizji, w której uczestniczyła powódka i wynika to przede wszystkim z opinii biegłego sądowego H. A. w pozycji rozpoznanie, gdzie biegły czytelnie i precyzyjnie pokreślił w pkt 3 skutki kolizji z dnia 31 października 2012 r. Odnośnie skutków kolizji w zakresie psychicznym wypowiedział się również biegły sądowy psychiatra A. H.. Mając te dowody na względzie Sąd rozstrzygał o zadośćuczynieniu i odszkodowaniu.

Zgodnie z przepisem art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zasadniczą przesłankę ustalenia zadośćuczynienia w odpowiedniej wysokości stanowi zatem stopień natężenia doznanej krzywdy, który - jak podkreśla się w orzecznictwie - powinien być ustalony przy uwzględnieniu takich czynników jak rodzaj, charakter, długotrwałość cierpienia fizycznych oraz ujemnych następstw psychicznych, ich intensywność, nieodwracalność, w tym także stopień i trwałość doznanego kalectwa. (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 62/09, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada

2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt IV CSK 357/03, niepubl.) (tak w uzasadnieniu wyroku SN z dnia 19 stycznia 2012 r. IV CSK 221/11).

Celem zadośćuczynienia jest naprawienie szkody niemajątkowej – tzw. krzywdy. Krzywda to cierpienia fizyczne, takie jak ból i inne dolegliwości, cierpienia psychiczne, które stanowią ujemne uczucia przeżywania w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą nastąpić w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną krzywdę (G. Bieniek w: Komentarz do Kodeksu Cywilnego, Księga Trzecia – Zobowiązania, tom I, Wyd. Praw. Warszawa 1996, s.368).

Nie może budzić wątpliwości, że krzywda, której doznała powódka nie była mała. W wyniku kolizji drogowej z dnia 31 października 2012 r. doznała urazu kręgosłupa szyjnego z zespołem szyjnym pourazowym z ograniczeniem ruchomości i rwą barkowo – ramieniową obustronną, urazu odcinka piersiowo – lędźwiowego kręgosłupa z zespołem bólowym piersiowo – lędźwiowym z ograniczeniem ruchomości oraz ostrej reakcji na stres.

Opinie biegłych sądowych są spójne, logiczne i pełne. W ocenie Sądu biegli wyjaśnili w opiniach wszelkie kwestie sporne dotyczące dolegliwości powódki te nie związane z kolizją. Twierdzenia strony pozwanej zawarte w piśmie z dnia 14 października 2014 r. dotyczące szacowania odszkodowania w zakresie wyłącznie biologicznych uszkodzeń organizmu i zmagania się z samoistną chorobą zwyrodnieniową są bezprzedmiotowe, ponieważ biegły H. A. wskazał jednoznacznie jakich obrażeń doznała w wyniku kolizji i jakie są ich skutki oraz jakie inne przypadłości chorobowe powódka posiada, a które nie pozostają w związku przyczynowym z kolizją. Strona pozwana tak sformułowała pismo, jakby biegły wskazał, że choroba zwyrodnieniowa jest następstwem wypadku, choć to zupełnie z opinii nie wynika.

Ustalając zatem wysokość zadośćuczynienia należnego powódce Sąd wziął pod uwagę rodzaj naruszonego dobra (zdrowie fizyczne i psychiczne powódki), rozmiar doznanych cierpień (cierpienie fizycznych będących następstwem doznania obrażeń ciała, ale także cierpienie psychicznych) oraz charakter następstw naruszenia (stwierdzenie długotrwałego uszczerbku na zdrowiu fizycznym i psychicznym powódki), określonego przez biegłych pod względem neurologicznym i psychiatrycznym. Wskazać wypada, że prócz urazów doznanych w kolizji powódka odczuwała w ich wyniku ból, miała ograniczoną ruchomość odcinka szyjnego kręgosłupa, rwę barkowo – ramieniową, co skutkuje 3 - i 2 – procentowym długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Jak wskazał biegły neurochirurg określając ten uszczerbek wziął pod uwagę bezpośrednie następstwa urazów i proces leczenia związanych z wypadkiem, któremu uległa powódka, nie zaś zmiany zwyrodnieniowo - przeciążeniowe. Stopień uszczerbku na zdrowiu powódki, który służy jako pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego zadośćuczynienia nie może być sumowany celem przeliczania na zadośćuczynienie. Ponadto, powódka po wypadku zmuszona była korzystać z wizyt lekarskich, które były zasadne i nie sposób odmówić im konieczności odbycia, a dowodem to potwierdzającym jest opinia biegłego neurochirurga. Ponadto powódka zażywała leki przeciwbólowe, zmuszona była odbyć rehabilitację, na której konieczność wskazał biegły neurochirurg w swojej opinii. Wskazać należy także na występujące u powódki objawy zaburzeń stresowych pourazowych, które pojawiły się później już po ostrej reakcji na stres i obejmowały epizody powtarzającego się przeżywania urazu w natrętnych wspomnieniach.

Sąd nie wziął pod uwagę wskazywanych w zeznaniach powódki i świadka W. K. parestezji i zawrotów głowy, ponieważ tych dolegliwości jako związanych ze zdarzeniem opinia biegłego nie potwierdziła.

Adekwatne do rozmiaru szkody, w ocenie Sądu, jest zadośćuczynienie w wysokości 14 000 zł, która spełni zarówno funkcję kompensacyjną, jak i będzie ekonomicznie odczuwana dla powódki i z tego względu biorąc pod uwagę dotychczas wypłacone zadośćuczynienie 4 500 zł, Sąd zasądził kwotę 9 500 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia.

Przepis art.444 § 1 k.c. stanowi, że w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody

powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

W odniesieniu do żądania odszkodowania w kwocie 618,50 zł tytułem zwrotu kosztów konsultacji ortopedycznej, neurologicznej i 2 – krotnie neurochirurgicznej po 100 zł, rehabilitacji 200 zł oraz kosztów przejazdu ze Szczytnej do K. i z powrotem na konsultację neurochirurgiczną 20 lipca 2013 r. 18,50 zł stwierdzić należy, że jest ono zasadne i znajduje swą podstawę w przepisie art.444 § 1 k.c. Zupełnie bezpodstawne jest stanowisko pozwanej, że powódka miała możliwość skorzystania z wizyt u specjalistów i rehabilitacji w ramach społecznego ubezpieczenia zdrowotnego. Od lat utrwalone zostało w orzecznictwie sądów powszechnych oraz Sądu Najwyższego, że strona by może podejmować wszelkie niezbędne kroki, by zniwelować skutki szkody także niemajątkowej. Powszechnie wiadomo, że oczekiwanie na wizyty u neurologa, ortopedy w ramach NFZ to najczęściej kilka miesięcy, a rehabilitację to ponad rok. Jest to fakt powszechnie znany nie wymagający dowodu. Na zasadność wizyt u w/w specjalistów i odbycia rehabilitacji, a zatem ich celowość wskazał w swojej opinii biegły neurochirurg.

Orzeczenie o odsetkach ustawowych oparto na przepisach art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych oraz art.817 § 2 k.c. zasądzając je po upływie terminu 30 – dniowego od zgłoszenia poszczególnych żądań zgłaszanych przez powódkę, a mianowicie od kwoty 5 500 zł od dnia 22 lutego 2013 r., od kwoty 200 zł od dnia 2 lutego 2013 r., od kwoty 200 zł od dnia 18 marca 2013 r. od kwoty 218,50 zł od dnia wniesienia powództwa, tj. od dnia 7 października 2013 r. i od kwoty 4 000 zł od dnia, w którym nastąpiło rozszerzenie powództwa, tj. od dnia 9 października 2014 r. Powódka mogła wystąpić już w pozwie z takim żądaniem, a skoro tego nie uczyniła i rozszerzyła powództwo w toku procesu, to odsetki należne są od daty rozszerzenia żądania, a w konsekwencji tego oddaleniu podlegało powództwo o zapłatę odsetek ustawowych od kwoty 4 000 zł od dnia 15 marca 2013 r. do 8 października 2014 r.

Orzeczenie o kosztach w pkt III wyroku oparto na przepisach art. 98 § 1 i 3 k.p.c. na które składają się opłata od pozwu 306 zł, koszty zastępstwa procesowego 1 200 zł, opłaty skarbowe od pełnomocnictwa i pełnomocnictwa substytucyjnego 34 zł oraz zaliczka spożytkowana na wynagrodzenie biegłych 900 zł oraz koszty przejazdu pełnomocnika do Sądu w kwocie 150 zł. W ocenie Sądu koszty dojazdu z W. do K. i z powrotem są adekwatne do odległości na tej trasie i zużycia oraz cen paliwa.

O brakujących kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazując ich uiszczenie stronie pozwanej, a na koszty te składają się opłata od części żądania po jego rozszerzeniu 200 zł (5% z 4 000 zł) i koszty na pokrycie należności biegłego tymczasowo poniesione przez Sąd Rejonowy w Kłodzku.

07.10.2014 r.